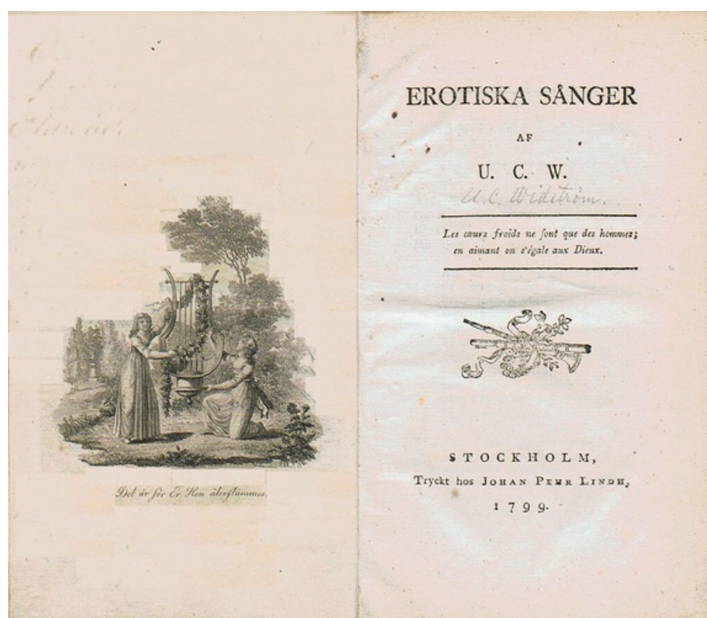
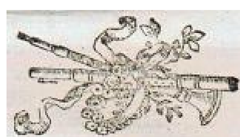

EROTISKA SÅNGER

AF

U. C. W.

Les caeurs froids ne font que des hommes;
en aimant on s'égale aux Dieux.

STOCKHOLM,
Tryckt hos Johan Pehr Lindh,
1799.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta verk av signaturen U. C. W. = **Ulrica Carolina Widström** (1764-1841) är digitaliserat 2010 av **Umeå Universitetsbiblioteket** och anpassat för Projekt Runeberg av Ralph E. och OCR-tolkat av Bert H. i september 2015

SÅNG til KÄRLEKEN.

För dig mit första rökverk brunnit, Du Aphrodites milda son! Ej Throners glans, ej bragders dån Mit hjerta rört, min dyrkan vunnit.

Kall och ryslig var Naturen, Ej i skogen glädjens sång, Öfver hafvens vida fång Ingen dristig sjöman buren. Nattens flor och dagens glans Ej en salig känsla väckte, Ingen myrthenflätad krans Unga flickans lockar täckte, Och i glättigt brödralag Man den krönta bägarn räckte Ej ännu vid lyrans slag.

Då, följd af årets morgontimmar, Mot jordens tragt du sänker dig: Och majestätiskt ljuset simmar, Och känslan föds och hoppet strimmar, Och sången höjs och glaset glimmar, Och rosen blomstrar i din stig.

Du andas — och från Alpens spets Til Salas dalar sällhet flyter; Och til en Paphos blomsterkrets, Du Lappens kalla tufva byter. Ja kärlek! kärlek! utom dig Blott öknens dimmor hölja Eden; Men vid din anblick kläder sig I Vårens skrudar sjelfva heden. Du vinkar öfver hafvet där, Och Timons suck på vågen flyger Til Selmas tjäll, vid fjällen här; Och du til Ceylon återbär De kyssar hon i vinden smyger.

Men om din mildhet jorden gläder När Gratier pryda dina hår; Du lifvets stig ock tistelsår, När du i hämdsns måln dig kläder, Och gäckar älfkarinnans tår. Vred kring Medeas hjessa skaka! Din fackla i Thartaren tänd! Glömd älskarinna, retad maka, Låt henne vild, af qvalen bränd, Naturens första rätt försaka. Kring Naxos djup, från Saphos häll Hvad viggar utur målnen ljunga! Då i Arcadiens lugna tjäll Din mildhet glada herdar sjunga.

Ja den lefvande Naturen Evigt styres utaf dig; Plantan, människan och djuren Af din anda nära sig. Lejonet din dyrkan ryter Uti Nubiens vilda tragt; Och där Gangens bölja flyter Vittnar Tigern om din magt. Fjäriln dig sit offer sänder I Tibulli fosterland; Lyran äfven i min hand, Räckte du vid Målarns stränder. Må Eglé, i nöjets spår, Ännu henne blomsterlinda; Och dit trollband i mit hår Under myrthens skugga binda!

För dig mit första rökverk brunnit Du Aphrodites milda son! Ej Throners glans, ej bragders dån, Mit hjerta rört, min dyrkan vunnit.

*

KÄRLEKEN och ANACREON

Hemsk var natten, kylig vinden, Frostig glänste tallens gren; Då med handen under kinden, Lysnande hur stormen hven, Gubben satt vid brasans sken.

Tyst han såg den glada lågan, Tänkte sig i fordna år, Då i dörren vänligt står, Gossen med den gyldne bågan, Och de rosenkrönta hår.

Hell Anacreon! han säger: Hvarför gömd i detta tjäll Flyr du Nöjets ljufva läger? Men ännu i denna qväll Skal jag se dig glad och säll.

Hvad? bedrägligast bland Gudar! Svarte gubben kall och tvär: Tror du facklan som du bär Smälter här, bland vinterns skrudar, Detta bröst, som stelnadt är?

Ser du ej min plöjda panna Och mit öga, skumt och fläckt Ålderdomens magt besanna. Kän: min kalla andedrägt

Har sjelfva Cyperns flägt.

Löjets och behagens flockar Skämta här ej kring om mig: Nej, uppå min mörka stig Faller snö ur dessa lockar; Fly, du annars kyler dig.

Säkert nu i Paphos lunder Kallar dig en blygsam mö: Dessa äro nöjets stunder — Skynda at des qval förströ Genom ljufva drömmars under.

Främja Damons nya ränker, Blomsterströ en Phrynes spår, Le åt Hymens dolda tår. Nöjet blott en blink du skänker, Men åt smärtan längd af år.

Tro ej mer at kunna skryta Af dit välde öfver mig, At mit hjertas skick förbyta! Nej til Gnido skynda dig: Hör hur stormarne här ryta.

Menar du jag glömt de plågor Du mig gaf i Pyrrhas band? Nej, jag känt din guda hand: Du, du tände dessa lågor, Och sen log åt deras brand.

Ja, jag mins de slösta böner Som jag tömde kär och svag; Hasta nu til glädjens söner Som åkalla dig i dag, Gack, dem gudaskön bedrag.

Helt förundrad Astrild frågar: Glömskling! hatar du din vän? Gå, i sjelfva hädelsen Ser jag än hur nitet lågar Hos den fordne dyrkaren.

Och om en bland Greklands sköna Varit obevekligt tvär: Har du ej förtjust fått röna Hundra, tände af begär, Färdige at dig belöna?

Och åndå du glömma dristar Dessa ljufva blomsterband? Men välgärningar i sand Och et fel i klippan ristar Männskans otacksamma hand.

I

Hör, Anacreon, från bålen Hvem til floden förde dig, Vid den tända middags-strålen, Där som Lesbia blottat sig? Då, bedrog jag äfven dig?

Och i skymningen vid bäcken, Mins du jag dig visade Cynthia vårdslös, slumrande I den mörka jasmin-häcken: Då, hvad du mig dyrkade!

Och när Daphne genom dalen. Flydde som en jagad hind, Hur jag smög dig bakom alen, Där du i en blomstervind Kyste tåren från des kind.

Har du äfven glömt den dagen, När uti Chariters dans, Skön i vårens första glans, Yngsta systern af Behagen Räckte dig sin blomsterkrans?

Då, du på mit altar rökte, Och mit låf på lyran slog: Vinet ej din sällhet ökte, Om ej Astrild bägarn tog, Och i fästen mot dig log.

Men jag ser dit öga glimmar, Och dit hjerta höjer sig: Kom, Anacreon, til mig! Se, än Cypris stjerna strimmar Där i målnet öfver dig!

Drick och älska, lyran stränga, Och din fordna sällhet känn; Så skal hos dig kärleken Gracernas besök förlänga, Och förjaga ledsnaden.

Mild, som solen fästet gläder, Kärleken ur vingen drog En af purpur skiftad fjäder, Räckte skalden ömt och log,

Som straxt hänryckt lyran tog.

Och omkring hans hjessa flyger Bildningarnas rika tropp, Och med blodets snabba lopp Känslan ljuf til hjertat smyger, Åtföljd af de glada Hopp.

Kärlek, kärlek lyran klingar, Och straxt vintern vid des namn Hastar bort på tunga vingar, Och från flodens smälta famn Svalan up i dagen svingar.

Skogarne förnöjde skaka Sina snöbettäckta hår, Och den blida västans spår Följas af hans unga maka, Som med sippor dem besår.

Löfven foglarne ren skydda: Fauner, Nympher, dansande, Nalkas Sångarns glömda hydda, Dricka, sjunga, älska, le, Och åt Våren offer ge.

Tjuft Anacreon hörs sjunga: Fritt, från stridens höjda char, Hjeltarne må dödar ljunga! Kärleken min dyrkan har, Och hans segrar skal jag sjunga.

Han skal lifvets flygt fördölja Än för mig bland flickors tal, Och min stig med rosor hölja, Och utur en krönt pocal Sist mig räcka Lethens bölja.

*HILLAS och CAMILLA.

PASTORAL.

Min Camilla, hår vid ftranden Under fkuggan hvila dig! Middags-folen hojer fig, Och fe kållans flod på fanden Til fin fvalka bjuder dig.

C A M I L L A.

Mork år fkuggan hår på ftranden, Ljufligt fvalkar kållan mig, Ljufvare en blick af dig. Ser du denna korg af viden Den Alcmenon flåtade, Och i gar mig offrade For en krans af rofor vriden; Den med frugt, vid dagens blick, Jag for dig at fylla gick.

H I L L A S.

Skon år drufvan du mig råcker, Hogrodt lockar åplet mig; Men den farg din kind betåcker Da jag ftjål en kyfs af dig, Dubbelt, dubbelt tjufar mig.Du ju kanner Heros dotter Och des fkona ljufa har, Och de rikt befkårda lotter Hon i arf af fadren far. Hennes blickar icke neka At hon mig i hjertat bar: Men hur kunde jag vål tveka? Cephis ej Camilla år.

C A M I L L A.

Medon åger våxt och fnille, Hundra hjordar åger han, Prifet han pä fålten vann; " O Camilla! fåger han: " Medon vore, om du ville, " Den lyckfaligafte man. " For at endaft plockad blifva " Rofen blygfamt rådnade: " Kårleken dig ville lifva, " For en trogen ålfkare. " Skonheten fom lårkan fvingar " Bort med lifvets glada Vår, " Och på hoilens tunga vingar " Nalkas faknadsfulla år. " Njut dårfore glådjens dagar! " Hor den ed dig Medon fvår! " Medon, du mig vifst behagar, Men du icke Hillas år.

tForr fkal blomftrens anda b&ja. Ekens ftolta krona ner: Hvalen luftens rymder plöja, An en ann jag hjertat ger!

H I L L A S.

Forr fkal fvalan fonderrifva Sina faderlofa fmå: Tigern lammets offer blifva, An en ann mit hjerta fa!

TILSAMMAN.

Ungdomen och glada oden Ljufligt delar jag med dig: Åldern, plagorne och döden I din famn ej fmårta mig.

SÅNGSANG til NATTEN

Du, fom fkyddar Karleken, Ljufvare 5n fjelfva lojet, Mildare ?m Vånfkapen, Bror til Tyftnaden och Nojet.:

Svalkande i aftons flugt, Du Naturen valluft fkånker, Och vid fkuggan af din drågt Ljufet fig i Väftern fånker. ^

Stjernan glimmar i dit har, Lugnet, Hvilan kring dig flyta, Drommarne i dina fpar Blomfter kring begären knyta.

Natt! jag dig vid månans glans Helgar drufvan fom mig kroner, Och min frifka vallmo-krans, Om du gynnar mina boner.

BTil THELMAR.

O Thelmar! när i denna barm En dold, en hopplös låga tändes; Sjönk lyran ſtum emot min arm, Och nöjets fuck i qvalet vändes.

Och när herdinnors glada här Går danfande at våren hylla; De vilda ſtormande begär Min gömda mörka boning fylla.

Ej folens blick, ej lärkans drill Mit evigt flutna hjerta räcka: Jag ut i natten irra vill, At vålnadernas ömkan våcka.

Och då, med daggbeſtänkta hår, Jag vandrar ibland fädrens vårdar; Din bild mer dyrkad för mig ſtår I deſſa dödens hemſka gårdar.

Nej aldrig, aldrig tidens ſtröm Skal dig ur detta hjerta rifva, Och Evighetens långa dröm Skal blott om dig, O Thelmar, blifva.

Om ödet under denna lind Vil dina ſteg en dag fördröja; Så ſkal den ſvala aftonvind Min urna har i gräſet röja;

Och minnet af förflutna år Skal i dit hjerta återvakna; Och ſå du offra ſkal en tår, Och min förgätna kärlek ſakna.

*G U M M A N.

Mit mörka oga eldigt var, Min panna oppen var fom dagen, Min mun, hvart drag et uttryck bar Af fnille, fägring och behagen. Rak var min växt fom liljans flam, Elaftifk, full den höjda barmen, Linongen kring mit våfen famm, Ej hvitare ån runda armen. Ni fer hur aftonfolen bår En rodnad, fom få matt forfvinner, Och under lofvets fkuggor der Ni mognade Caftanien finner: Så var min kind, få var min lock: Men fjelf få forglos jag ej kånde Hur jag bland ynglingarnes tropp Et omt begår, en tåflan tånde. Så flog min forfta ålders Vår: Ån obeftåmdt jag ogat vånde , Då Aftrild, dold i mina fpår, Forlätligt bågan mot mig fpånde. Hur manligt skont var Elmars skick, Hans roft få ljuf forn lyrans toner, Och för hans kårleksfulla blick Jag velat offra verldens throner.Hvad han var fåll i mina band, Da Hymen gladt fags ofs bekranfa, Och ungdom, hålfa hånd i hånd Med vänners flockar kring ofs danfa. Stolt år den krans fom fegren ger, Skon ar den Myrth fom flickan bryter; Men huru fållt, hur himmelflkt mer Det Hymens band fom karlek knyter! Ljuf flot var karleks Maj forbi I njutningar, få milda, rena; O hvilken vålluft kande vi, At pligt med karleken forena, Och vishetén med fjolleri! Af Elmars famntag ej bedragen, Jag Gratiers bålte offrade At moderliga omhets lagen, Och ån var jag den ålfkade. Men låtta fegrar ledsnad våcka, Och blommorna på Hymens ftråt Blott karlekens ruiner tåcka, Beftånkte af bedragnas grat. Dock fann jag ånnu troftare: Såg når en vacker Fru ej finner En ådelmodig håmnare, Som endaft for des dygder brinner, Som finner rättvis hennes harm, Hvars fjåls behag blott honom rora, Faftån han ftjål i hennes ora En fuck, en blick i hennes barm?

B 3Men lifvets villor fnart forflyga, Och vinterns filfver, fkrynklans fall Inunder myrthenkranfen fmyga, Och barmen vifsnad, kyfk och kall Inunder gazen mer ej hvålfver: Af blodets is, ej blodets fvall, Den fordom fkona handen fkålfver. Nu, flydd frän Nojets altare, Af Kärleksgudarne forfkuten, Hors Gumman i fin ruelfe Med roften gudlig, hvafs och bruten Blott ungdomen moraler ge.KORGEN.

I Maj, otalig och allena,

Min korg med blommor fylde jag, Min fuck, med näktergalens flag, Flog at i lunden fig förena.

Alin på ängen fåfängt fokte,

Pä kullens hojd, och fann mig ej, Men den forvagne motte mej Där bäcken fig bland Viden krokte.

Et är lian foljt mig, Sm och trägen: Jag fkämtat med des bon och hot; Men nu han, Itortad til min fot, Fann mig i lkuggan fä forlägen.

Jag darrade och kinden glodde,

Jag ville fly — han holl mig qvar, Mig kyfsande pä tufvan bar,

Och mina blommor der forftrodde.

Han mig i fina armar fnårde,

Och gäckapde min gråt belog,

Och fedan grymt den blomman tog, Som gjorde hela korgens värde.

B 4J unga flickor, frukten liften Och faran af en lkuggrik lund;

Ty korg och blommor famma flund Ni flackare fä vådligt miflen.

Z E L I D A.

' Romance. (Imitation.)

IL flcotet af åldriga fkogen Uprefte fig Lycidas graf,

Och Zelicla, fmårtad och trogen, Hans afka en tåreflod gaf;

Des fuckar, pä vindarne burna, Sjelf klippan bevekte til fvar:

Af dufvor et ålfkande par

Satt hemfkt pä des urna.'

CyprelTer, ni fom här fordoljen, Hon fade, min glädje, mit hoppi J vagor, fom forjande fkoljen De vifsnade blommornas knopp: Snart fkal jag ej tärar mer gjuta; Ty kall hvilar ålfklingen dur.

0 kärlek! du lafte mig hår

Blott nojen at njuta.

Ej mera i barken han fkrifver Sin lyckliga Zelidas namn;

Nej, tecknadt allenafl det blifver

1 marmorens ryfliga famn.Som almen, då llormvinden dånar, Afbrytes af dlkviggens flag:

Den magtlofa rankan få fvag Kring liammen fortrånar;

Så flcal jag få forgligt forfvinna I inorgonen af mina år,

Och vandrarn min urna fkal finna Och Hanna och Ikånka en tår.

O n'ktergal ! fjung defsa qvalen, Som få ha forvifsnat min kind: Min anda i inidnattens vind Flyr nu genom dalen.DRYCKES-SÅNG.

Galna hjelte, fom i blod Tror at lifvets vulluft finna, Då den fins i drufvans flod Och blott hos en älfkarinna.

Hatet följer dina fpår, Hämdens dolk emot dig blänker, Och med mänfklighetens tår Äran dina Lagrar ftänker.

Aldrig fkola vänners tal På din graf en drufva bryta, Flickan, under hjertats qval, Ej en myrth kring urnan knyta.

Perus guld och anors glans Dunklas af en älfkad flicka: Rycktets ftoj och fnillets krans, Äro intet mot at dricka.

Därföre få visligt drick, Och bland Hebes fyftrar fkalkas: Rofen ler mot folens blick, När hon förft af rägnet fvalkas.

*

Til .

J3er fatt jag, glömd i hyddans famn, Bland mina fpfidas tärar,

Förutan vänner, utan namn,

Forfmädd af lyckans darar.

Ej Varen ljuft emot mig log,

Och fommaren mig brände,

Och hoften dimmor kring mig drog, Och vintern ikurar fånde.

Läng var min natt och mork min dag, Och klämt mit moders hjerta,

Och under odets grymma Ilag Jag dignade af fmfirta.

Dä du, fä mild och glad och om, Befokte den förtryckta;

Och ftraxt blef fmårtorne en drom,

Som fags med dagen flyckta.

Din fuck fa ljuf til hjertat gick,

Din råft fä omt bevekte;

Och kånflan fmålte i din blick,

När mina fmä du fmekte.Och nya fkrudar jorden drog,

Och dagen Ikon fig tfmde,

Och rofen emot backen log,

Och natten hvilan färnle.

Dä blef jag varm vid vänners roft Och karlek nojen fkänkte,

Och helande uti mit broft Sig glädjens anda fånkte.

Den glömda lyran ftämde jag,

Dit namn frän den jag höjde;

Och dä de blygfamma behag Vid mina fanger dröjde.

Ja, mot en bifalls blick af dig Jag byter jordens ära:

Och Eliféer utom dig Ej någon fällhet bära.MIDSOMMARS-SÄNG

PÅ HUFVUDS TAP.

Chok.

i Sommavns ära fjunga,

Och k 1 a cla ofs i Floras ikrud, Och le, ty for ofs unga År glädjen lifvets Gud.

En G o s s i.

Rätt klokt, ty glädjen flycktar Och ungdom är en fommardag: Sä, innan du den lycktar,

Njut liela des behag!

En Flicka.

Ja, fnabbare än hinden Med jägaren i fma fpär, i Och lättare än vinden For flyga värа är.— oi —

Ek Gosse.

Sä hafta glad til danfen Du flicka, i din alder fåll}

Ty blommorna i kranfen Forvifsna denna qvåil.

C h o n.

...ii.* . - ?" ••

Vi Sommarns åra fjunga,

Och klåda ofs i Floras fkrud, Och le, ty for ofs unga År glådjen lifvets Gud.

.. . *

..i,.'g**-,""- ..vbröllops-sang, Den 14 061. 1798.

^^nglingar! följen den redliga vana Hvilken gjort fädernas gyllene dar! Tapperhet opnade Krigsgudens bana, Kurlek den vag fom til ågtenlkap bar. Unga flickor, når vid flfindan Ni fornott fa mången hoft ;

Mins Ni (kalken i ert broft,

Hur han trafslade bort ändan.

Glättigt i dag bland lekar och nSjen, For han er fyller i ljufliga band:

Lyran Min op och glafena hojen! Hymen tar facklan af kärlekens hand. Glom, du yngling, fegrars åra I din trogna makas famn:

Glom det tomma hjeltenamn Mot et ljufvare at båra.

Fritt må Bellona lanfarna livåffa! Starkare Gudom har krigaren fSft : Kårlekens myrth i dag kring din hjefia Bindes af Hymens helgade pråft.

Ungatjnga Par, i brollopsfltrud, Offerelden tånden!

Och i dag, foiri hjertats Gudj Hymen boner landen!

ja, han fkal, la ljus öch inildj Hågna eder hydda,

Och dår lifva tiders bild , Långft i feder flydda.

Aldrig fkat han, tvår och vis j Nöjena forlkjuta:

Glada ån i ålderns is

Ska' ni le och njuta.

Öch få falla hand i hand Genom iifvet vandra i

Le mot aftönfoieris randj Vördade af andra,

CVid min SONS DÖD, •den 30 April 1797» j

0 du, fom forfla kånflan getfc Af mor, ät detta flitna hjertai Hvi hade odets hand beredt Ur fuilheten en kalk -af fmårtsf?

Ljuft lo fvan de fom brodden dfir,

Och glädande fom apelns blomma Ger hopp for landtinannens befvftr 1

1 frugt och Ikordarne fom komma;

Sä jag emot din framtid log,

Min fon, och lifligt hoppet nfirde:

DS haglet 'vSldfamt brodden flog,

Och malken hemligt blomman turde.

Men du ej mera hor min rufl,

Och glad jens tirnma fir forliden.

O! när du trycktes til mit brofl,

SS var dår ffdlheten och friden!

Och hvarje modans tunga flund Vid dina kyflär ljufligt flydde r Vid lojet af din fingla mun Ej forgerne mit hjerta brydde.Behofvens ack, och fmårtahs tar Vid dina lekars floj forfvunno.

Och bilder utaf glada ar For hoppet i min fjuL uprunno.

Men nu blott forgens hemlka gny, Följt utaf lifvets rnorka oden,

Ur Vårens purpur llrodda fky Mig, endalt mig förkunnar doden.

Nar denna Unga milda Gud Åt jorden fållheten bereder,

Och lofvets pragt och blomllrens fkrud Kring fkog och ångarne forbreder t

Och vådans fus och lårkanS fång Bebåda årets kårleksdagar;

Då i en graf, få mork och trång,

Du hvilar, och jag arma klagar. 1

Uti den fpåda fippåns krtopp Skal jag din ljufva afbild roja.:

Vid vallens flugt och flodens lopp Skal tankan vid din lefnad dröja.

Och då från Indiens b rån da fult Den trogna fvalan återvänder Och med fm maka, omt och fullt,

Til denna forgens boning lånder:

C 3Och dur, vid takets flutta kant,

Det lugna bo’t med omforg faller< Sen ilande fran bergets brant,

Och hoppande bland gråfets gåfler;

Skal jag min egen moda fe,

Och f'Slja hennes flygt i fparen,

Och vid des ungars matande Skal hjertat fe dig genom tåren.

O! tag min fmSrtas offergård,

Du, fom nu faligheter njuter!

Och fe din far, af Jörgen tård,

Som böjd mot graiVen tårar gjuter.'

Se dina fpåda fyllrar dår Förtroligt kring din kilta leka,

Och fåga: Bror han fofver hår,

Vi fköla iiouom fagta ftneka.

Ja, fåfve du i grafvens fköt,

Dit, dit ej qvalen kunna hinna! Och den fom hår blott tårar got Skal tröfl uti din friftad finna.

Ja, dår år oikulden få fåll. Förtryckets jern dår roflat hvilar j Förflöade mot grafvens håll Slå iinådelfens och håmdens pilar.Dår fkal ej kårlek i forfat,

Din ungdoms glada drömmar flora:

Ej ålfkarinnans fallka grat

Din veka fjal i fnaror fora; I

Och ingen lomfk, forrådifk bror Dig troloit mot fit lijerta trycka;

Foragtets blickar frän en ltor Ej falla på din nötta krycka.

' ’ > . .1 Nej, falig bland Zerapliers tal Skal du den Evigt Gode finna,

Och i de högfla dygders val Lyckfalighetens kretfar hinna.

Och då jag fuckar fraro dit nam«

I tyflnaden af xnidnattsftunden;

Så fkal vid månans fken din ham«

Förklarad ikynrti genom lunden,

Och i en himmelfk blomftervind Fördröja vid min forgsna luta,

Ock kyfia tåren från min kind,

Och fiyrka i mit lijerfa gjuta,

‘

Och då, når lifvets fitla flagt tJplöfer mina forgfn^ odeir;

Så fkal du, ikon i ljufets dragt,

Ee hopp och frid mot. mig i döden.

C 3

Til mina VÄNNER

fp

ånner, njuten lifvets dag! Tidens lia blomlterholjen,

Och des plöjda pannas drag Under vankans krans fordoljen!

Då vil fåfängt afunden Split i edra hjertan väcka; Hämnande ikal karleken Tågan emot henne hräcka,

Phitofophen, fjuk och vis Ma fin ålders Vår förglömma,

Och få trumpen vid fin fpis Edra glada lekaj domma.

Le’ri få långe Terpficore Vil fin dag hos' er forlånga,

Och i Phcebi ljufa fpar Euterpe lyran ftrånga,

Skämtet uti fnillcts ikick Skal, förutan tadlets galla,

Löjena i eder blick,

Och pä edra läppar kalla.Nojet, ej i Lais dragt, __ „

Men i Vedas blyga il oja,

Skal, vid Aftrilds vinges flugt, Edra njutningar forhoja.

Och dä glädjen, karleken Myrth'en kring er hjefla vrida; , Skola ni ej glomma den Som i kojan doms at lida.SPÅQVINNAN

Öfverfättning.

3NFij fam med djerfhet letep . I odets dolda fpär,

FSrfamlen Er och veten Den lott Ev foreflår;

Du unga flicka, fkada Din ljufa Hjernes lopp:

Du yngling, fe din våda Bland yra nöjens tropp,

Jag, denna magts pråfUnna Som raknat jordens dar,

Befaller folen brinna,

Och uppå flormen far.

Jag gråt och loj en blandar Qch helar bjertats får;

Jag kallar nattens andar Och of ver hafvet rår.

På malnens bfidd jag hvilarj Och fkiftar Plicebes ljus;

Jag hvåffer kårleks pilar,

Öch fkånker glädjens rus,Så kommen til mig alla Som forgSne fucka ån:-Jag lyckan kan befalla Och fålla kårleken,

Jag tidens vinge binder

Och planar fkrynklans rand Och på de bleka kinder Jag målar liålfans brand.

Ja, ni fora djerfve le ten Det dolda odets fpår, Forfamlep Er, och veten Jivad' fom min magt formår.4'2

landsflyckte n.

Imitation,

Xfran Ibertens falla ftränder,

Ifrån et ållkadt foherland,

Förjagas jag af våldets händer Inunder vreda himlars brand.

Nyis rik och fdlkad, holjd af ära,

I blomman utaf lifvecs Vår,

Sågs hopen mig fit rökverk bara, Och nöjen folja mina friar.

Nu, ryckt från deffa glada oden, Förutan vånner, utan Ikygd,

Et rof for illlkan och for noden, Jag flycktar til en okänd bygd.

Och du Antonia, i hvars armar Mig kärlek Gudars fSllket gaf, Snart mellan våra hråckta arinar tig kafla deffa vilda haf.

Ja, redan hämdens ålka brakar Omkring Mureias myrthenlund: Dårofver Fröjas lljerna vakar Ej mer fom förr vid nattens hund.Men fafångt jag min klagan bojer. Den habar bort på vådrens flugt: Ren Ikeppet boljans fkote plojer, Ocb vinden fegiens dukar ftråckC.

Svagt fer jag defia tornen glimma. Nu bergens flolta fpetfar fly,

Och deras fifla morkgrå ftrimma Forfvinner i en ljusnad fky.

O Fofterjord ! få dyr for fjålar Som årans låga elda får:

Hvi trampas du i dag af trålar Som fmila i Tyrannens fpår!

FJÄRILN.

Ung och lätt, som en charit, Med en rosenknopp i håret, Flög hon sorglös hit och dit Efter fjärilen i spåret.

Sköna skalk! da fåfängt flyr: Ha! där är du nu i hufvan, Sade hon så glad och yr, Och satt flämtande pä tufvan.

Söta djur, jag alla dar Skal dig friska blommor räcka; Ej skal under mit förvar Någon skur din vinge fläcka.

Oförfarna flicka, se Hösten snart sin kyla sänder, Och din sköna gunstlinge I en liflös mask förvänder.

Lik den stolta ynglingen, Som så skön i ungdoms dagen Glänser up med fjärilen, Fladdrar flygtigt kring behagen:

När som Hymen spiran sträckt, Och dig vid hans öde knyter; Straxt han värma, lynne, drägt, Kall och trög och vårdslös byter.

Om du skulle någon stund Honom sedan fjäril finna; Är det uti nästa lund Som han flyr at rosen hinna.

*

Til HOPPET.

(*Ifrån Engelskan.*)

Du milda och himmelska tärna, O skänk åt min själ dit behag, Och lifva mit mod, och mig värna För ödets fördubblade slag!

Ja, måtte din fackla förjaga De moln, som min himmel betäckt, Och kring mig en synkrets updaga Af bilder i glädande drägt!

Som natten för morgonens strålar, Och kylan för Vårflägten sky: Likså från det bröst du bestrålar De tårande smärtorne fly.

När sorgerne härja mit sköte, Och olyckan följer mit spår, O Hopp! må dit tröstande möte Då hämma min fallande tår!

*